

(คำแปล อย่างไม่เป็นทางการ)

เผยแพร่ 21 July 2017

ต้นฉบับภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี

ข้อคิดเห็นโดยสรุปต่อการรายงานตามวาระของประเทศไทยที่รวมรายงานครั้งที่ 6 และครั้งที่ 7¹

1. คณะกรรมการฯ ได้พิจารณารายงานฉบับที่ 6 และที่ 7 ของประเทศไทย (CEDAW/C/THA/6-7) ในการประชุมครั้งที่ 1504 และ 1505 เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 (ดู CEDAW/C/SR.1504 and CEDAW/C/SR.1505) คณะกรรมการฯ ได้ระบุประเด็นและคำถามไว้แล้วในเอกสาร CEDAW/C/THA/Q/6-7 โดยมีคำตอบจากรัฐบาลไทยในเอกสาร CEDAW/C/THA/Q/6-7/Add.1.

A. คำนำ

2. คณะกรรมการฯ ชื่นชมที่ ประเทศไทยได้จัดส่งรายงานตามวาระที่รวมฉบับที่ 6 และฉบับที่ 7 แต่ ผิด หวัง ที่ รាយ งาน นี้ ล่า ช้า ไป ถึง 5 ปี ค ณ ะ ก ร ร ม ก า ร ฯ ขอชื่นชมว่าประเทศไทยได้ตอบคำถามที่ได้มีการหยิบยกขึ้นโดยมีคณะทำงานจัดเตรียมการประชุมมาล่วงหน้า นี้ ำ ค ณ ะ ก ร ร ม ก า ร ฯ มีความยินดีที่ได้มีโอกาสสานเสวนากับประเทศไทยอีกครั้งหลังจากที่มีขึ้นครั้งสุดท้ายเมื่อ 11 ปีก่อน รวมทั้งขอแสดงความชื่นชมในการนำเสนอรายงานด้วยวาจาของผู้แทนประเทศไทย รวมทั้งที่ได้อธิบายเพิ่มเติมเพื่อความชัดเจนในการถามตอบด้วยวาจา กับคณะกรรมการฯ

3. ค ณ ะ ก ร ร ม ก า ร ฯ ขอชื่นชมที่ประเทศไทยได้จัดให้มีคณะผู้แทนจากหลายภาคส่วนเป็นคณะใหญ่ โดยมีหัวหน้าคณะเป็นรองปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ นางนภา เศรษฐกร

¹ รับรองโดยคณะกรรมการ ในสมัยประชุมครั้งที่หกสิบเจ็ด (วันที่ 3-21 กรกฎาคม 2560)

คณะผู้แทนยังประกอบด้วยผู้แทนจากกระทรวงมหาดไทย กระทรวงแรงงาน กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการต่างประเทศ สภาวิชาชีพครู สภานิติบัญญัติแห่งชาติ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ คณะกรรมการแห่งชาติด้านนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาสถานภาพสตรี (กยส.) ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) คณะผู้แทนถาวรไทยประจำองค์การสหประชาชาติ ณ นครเจนีวา

B. ความก้าวหน้า

4. คณะกรรมการฯ ยินดีต่อความก้าวหน้าที่ประเทศไทยดำเนินการปฏิรูปกฎหมาย นับจากการพิจารณารายงานในปีพ.ศ. 2549 ซึ่งเป็นกรรณการรายงานครั้งที่ 5 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง;

- a) พ.ร.บ.ป้องกันและแก้ปัญหาคอร์รัปชันในวัยรุ่น พ.ศ. 2559
- b) พ.ร.บ. ความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558
- c) พ.ร.บ.ค่าน้ำหนักหญิง พ.ศ. 2551
- d) พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ซึ่งถูกแก้ไขเพิ่มเติมในปีพ.ศ. 2551, พ.ศ. 2558 และพ.ศ.2560
- e) พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550
- f) พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2550 ซึ่งกำหนดให้การข่มขืนกระทำชำเราคู่สมรสเป็นความผิดอาญาและขยายคำนิยามของคำว่าข่มขืนกระทำชำเรา และ ปี พ.ศ. 2558 ที่ให้สามารถฟ้องร้องดำเนินคดีและลงโทษความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเยาวชนได้ ถึงแม้ว่าศาล จะอนุญาตให้ผู้กระทำผิดสมรสกับผู้เสียหายได้
- g) พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ.2550 ที่ลดโทษจำคุกแก่นักโทษหญิงที่มีครรภ์

5. คณะกรรมการฯ ยินดีที่ได้รับข้อมูลว่าระยะเวลา นับจากการพิจารณารายงานฉบับก่อนหน้านี้ ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันหรือทำภาคยานุวัติตราสารด้านสิทธิมนุษยชนดังนี้

- a) พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ ในปี พ.ศ.2559
- b) พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กในเรื่องกระบวนการสื่อสารร้องเรียน ในปี พ.ศ. 2555

- c) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ ในปี พ.ศ.2551
- d) อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ในปี พ.ศ. 2550
- e) พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเรื่องความเกี่ยวพันของเด็กในสถานการณ์ขัดแย้ง ด้วยอาวุธ ในปี พ.ศ.2549

6. คณะกรรมการฯ ยินดีเช่นกันต่อการถอนข้อสงวนในข้อที่ 16 ของอนุสัญญาจัดการเลือกประติบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ.2555 ดังที่ได้เคยเสนอแนะโดยคณะกรรมการ ในข้อคิดเห็นโดยสรุปคราวก่อน (CEDAW/C/THA/CO/5, ย่อหน้าที่ 12)

C. รัฐสภา

7. คณะกรรมการฯ เน้นถึงบทบาทที่สำคัญของอำนาจนิติบัญญัติในการสร้างหลักประกันให้มีการนำอนุสัญญาฯ ไปปฏิบัติอย่างเต็มที่ (ดู แถลงการณ์ของคณะกรรมการฯ ในเรื่องความสัมพันธ์กับสมาชิกรัฐสภาที่รับรองในการประชุมครั้งที่ 45 ในปี พ.ศ. 2553) คณะกรรมการฯ เชิญชวนสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ดำเนินขั้นตอนที่จำเป็นในการดำเนินตามข้อคิดเห็นโดยสรุปนี้ที่สอดคล้องกับภารกิจของตน นับแต่บัดนี้จนถึงการรายงานตามกำหนดเวลาของอนุสัญญาในครั้งหน้า

D. ข้อห่วงกังวลหลักและข้อเสนอแนะ

กรอบแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมาย

8. คณะกรรมการฯ รับทราบว่ารัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขที่มีผลบังคับใช้ในเดือนเมษายน พ.ศ.2560 ห้ามการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุต่างๆ รวมทั้งด้วยเหตุแห่งเพศ และรับรองหลักการเรื่องความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย อีกทั้งยังรับทราบด้วยว่ามีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยความเท่าเทียมระหว่างเพศในเดือนกันยายน พ.ศ.2558 ที่นิยามและห้ามการเลือกปฏิบัติระหว่างเพศทั้งทางตรงและทางอ้อม อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ขอแสดงความห่วงใยดังนี้

- a) มาตรา 17 (2) ของ พ.ร.บ. ความเท่าเทียมระหว่างเพศ เปิดช่องให้มีข้อยกเว้นของการห้ามเลือกปฏิบัติระหว่างเพศด้วยเหตุผลทางศาสนาและความมั่นคงของชาติ
- b) การห้ามเลือกปฏิบัติระหว่างเพศตามรัฐธรรมนูญและพ.ร.บ.ความเท่าเทียมระหว่างเพศ ไม่บังคับใช้ในจังหวัดชายแดนใต้ซึ่งยังคงมีการบังคับใช้กฎหมายพิเศษในสถานการณ์ฉุกเฉิน

9. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

- a) ขอให้แก้ไขมาตรา 17 (2) แห่ง พ.ร.บ. ความเท่าเทียมระหว่างเพศฯ เพื่อสร้างหลักประกันว่าจะไม่มีข้อยกเว้นในการห้ามมิให้มีการเลือกปฏิบัติระหว่างเพศ
 - b) ประกันว่าผู้หญิงและเด็กผู้หญิงทุกคนที่อาศัยในพื้นที่ที่อยู่ภายใต้กฎหมายพิเศษในสถานการณ์ฉุกเฉิน จะได้รับการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพทั้งโดยกฎหมายและในทางปฏิบัติ
- โดยขอให้พึงตระหนักว่าหลักการห้ามเลือกปฏิบัตินั้น ไม่อาจถูกริถอนได้และยังจะต้องบังคับใช้ปฏิบัติต่อไปแม้อยู่ในสถานการณ์ความขัดแย้งทางอาวุธและในสถานการณ์ฉุกเฉิน ดังที่ ๖ ได้ระบุไว้ในข้อเสนอแนะทั่วไปฉบับที่ 28 (พ.ศ. 2553) ว่าด้วยพันธกรณีหลักของรัฐภาคีทั้งหลายภายใต้ข้อบทที่ 2 ของอนุสัญญาฉบับนี้

การเข้าถึงความยุติธรรมและการเยียวยา

10. คณะกรรมการฯ

ยังคงกังวลต่ออุปสรรคนานัปการที่ดำรงอยู่สำหรับผู้หญิงและเด็กผู้หญิงในการเข้าถึงความยุติธรรมและการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพเมื่อมีการละเมิดสิทธิของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงชนบท ผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมือง ผู้หญิงในชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนาและผู้หญิงพิการ อุปสรรคเหล่านี้รวมถึง

- a) การตีตราทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งขัดขวางผู้หญิงและเด็กผู้หญิงจากการแจ้งความดำเนินคดี โดยเฉพาะกรณีความรุนแรงทางเพศและความรุนแรงด้วยเหตุทางเพศภาวะ
- b) ข้อจำกัดทางความเข้าใจทางกฎหมายและการเข้าถึงข้อมูลมาตรการเยียวยาที่มีอยู่

c) การขาดความละเอียดอ่อนเชิงเพศภาวะในกระบวนการยุติธรรม

ซึ่งรวมถึงทัศนคติทางลบของเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายต่อผู้หญิงที่ร้องเรียนการละเมิดสิทธิที่เก
กิดขึ้นกับตนเอง ซึ่งส่งผลให้การแจ้งความและสืบสวนไม่ประสบความสำเร็จอยู่เสมอ

d) การคอร์รัปชันที่แพร่หลายในวงกว้าง

ซึ่งยังคงเป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงความยุติธรรมของผู้หญิง

11. ราลึกลถึงข้อเสนอแนะทั่วไปฉบับที่ 33 (พ.ศ.2558) ว่าด้วยการเข้าถึงความยุติธรรมของผู้หญิง

คณะกรรมการฯมีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

a)

ลดความซับซ้อนของกระบวนการเข้าถึงกองทุนยุติธรรมและประกันว่ากองทุนจะเป็นประโยชน์
และสามารถเข้าถึงได้โดยผู้หญิงทุกคน รวมถึงผู้หญิงชนบท ผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมือง
ผู้หญิงในชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนา และผู้หญิงพิการ

b)

ขจัดการตีตราผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่เรียกร้องสิทธิของตน โดยการสร้างความตระหนักในเรื่องสิ
ทธิของผู้หญิงและผู้ชายและเสริมสร้างความเข้าใจในเรื่องกฎหมายให้กับผู้หญิง

c)

เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการเยียวยาทางกฎหมายสำหรับหญิงที่ถูกละเมิดสิทธิของตน โดยเฉ
พาะอย่างยิ่งแก่ผู้หญิงในชนบทและท้องถิ่นห่างไกล
รวมถึงผู้หญิงมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้รับรู้ถึงมาตรการเยียวยาที่มีอยู่ภายใต้กระบวนการ
ยุติธรรมทางอาญาในรัฐภาคีนอกเหนือจากกฎหมายอิสลาม

d)

เสริมสร้างการตอบสนองต่อเพศภาวะและความละเอียดอ่อนเชิงเพศภาวะในกระบวนการยุติธรรม
ม
ซึ่งรวมถึงการเพิ่มจำนวนผู้หญิงในกระบวนการยุติธรรมและจัดให้มีการฝึกอบรมการเสริมสร้าง
ศักยภาพอย่างเป็นระบบให้กับผู้พิพากษา อัยการ นักกฎหมาย ตำรวจ

และเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย เกี่ยวกับอนุสัญญาฯ
หลักการของคณะกรรมการและข้อเสนอแนะทั่วไป

e)

เสริมสร้างมาตรการเพื่อขจัดคอร์รัปชันและดำเนินการสืบสวนข้อกล่าวหาเกี่ยวกับคอร์รัปชันอย่างมีประสิทธิภาพ

และดำเนินคดีและลงโทษผู้บังคับใช้กฎหมายที่กระทำการทุจริตและเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมที่ขัดขวางความยุติธรรมเพื่อฟื้นคืนความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมของผู้หญิง

f) ประกันว่าบรรทัดฐาน

กระบวนการและแนวทางปฏิบัติในกระบวนการยุติธรรมทางศาสนาและทางจารีตประเพณีสอดคล้องกับอนุสัญญาฯ

และจัดให้มีการเสริมสร้างศักยภาพเรื่องสิทธิผู้หญิงและความเสมอภาคระหว่างเพศให้กับเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางจารีตประเพณี

กลไกระดับชาติสำหรับความก้าวหน้าของสตรี

12. คณะกรรมการฯ หวังต่อการไม่ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะครั้งก่อนของคณะกรรมการฯ ที่ให้มีการประเมินผลเชิงลึกของกลไกระดับชาติเพื่อความก้าวหน้าของผู้หญิงและกลไกเชิงสถาบันต่างๆ ในการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ (CEDAW/C/THA/CO/5 , ย่อหน้า 18) และแสดงความกังวลที่กรมกิจการพัฒนาสตรีและครอบครัวได้รับการปฏิบัติงานด้านการปฏิบัติเพิ่มขึ้นจนทำให้ศักยภาพในการทำหน้าที่เป็นกลไกระดับชาติในการพัฒนาความก้าวหน้าของสตรีลดลง คณะกรรมการฯ ยังมีความกังวลต่อการขาดความชัดเจนในเรื่องภารกิจและความรับผิดชอบของกรมฯ เมื่อมีคณะกรรมการใหม่ๆ ที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ พ.ร.บ. ความเท่าเทียมระหว่างเพศฯ เช่น คณะกรรมการส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศ เป็นต้น

13. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

a)

กำหนดภารกิจและความรับผิดชอบของกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวและกลไกที่จะตั้ง

ชื่ น ต า ม พ . ร . บ .

ความเท่าเทียมระหว่างเพศฯให้ชัดเจนและประกันว่าจะไม่ซ้ำซ้อนกันโดยไม่สมควร

b) ประกันว่า

กลไกระดับชาติมีอำนาจหน้าที่และทรัพยากรบุคคลและงบประมาณที่เพียงพอเหมาะสมกับความจำเป็นต่อการดำเนินการส่งเสริมสิทธิของผู้หญิงอย่างมีประสิทธิภาพ

c) ประกันว่าจะออกและปรับใช้ยุทธศาสตร์การบูรณาการเรื่องเพศภาวะอย่างมีประสิทธิภาพในทุกหน่วยงานของรัฐบาล

d) ติดตามและประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานเพื่อส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศโดยกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวอย่างสม่ำเสมอ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

14. คณะกรรมการฯ รั บ ท ร า บ คื ว ย ค ว า ม กั ง ว ล กั ย กั บ ก า ร ขาด ความ ชั ด เจ น ความโปร่งใสและกระบวนการมีส่วนร่วมในการสรรหาและแต่งตั้งสมาชิกคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งทำให้คณะกรรมการที่มีหน้าที่รับรองคุณภาพ คือ Global Alliance of National Human Rights Institutions (GANHRI) ลดระดับคณะกรรมการสิทธิฯเป็นระดับ “B” เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2558

15. คณะกรรมการฯ แนะนำให้รัฐสมาชิกดำเนินการตามคำแนะนำ ในรายงานของ GANHRI เมื่อ เดือน พ ร ถ ส จ ก า ย น พ . ศ . 2558 เพื่อให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของประเทศไทยสามารถปฏิบัติตามภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นอิสระตามหลักการปารีส (Paris Principles) (General Assembly resolution 48/134, annex).

มาตรการพิเศษชั่วคราว

16. ค ณ ะ ก ร ร ม ก า ร ฯ ยิน ดี ที่ ร ัฐ ธิ ร ร ม นู ญ ุ ฌ บั บ ไห ม่ มี มา ต ร า 27 ที่กำหนดให้ใช้มาตรการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการขจัดอุปสรรคต่างๆเพื่อให้ผู้หญิงและเด็กหญิงสามารถใช้สิทธิต่างๆของตนได้ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯขอย้ำถึงข้อกังวลในครั้งก่อน(CEDAW/C/THA/CO/5, ยี่ อ ห นั้ ห า ที่ 21)ที่ว่าประเทศไทยยังไม่มีการใช้มาตรการพิเศษชั่วคราวที่มุ่งให้เกิดความเสมอภาคในทางเนื้อหาของผู้หญิงและผู้ชายใน ทุก ๆ ค ้า น ที่ ผู้ ห ุ ญ ง ยัง เข้า ใ ป มี ส ่ว น ร ่ว ม น ้อย และ เส ีย เปร ี ย บ เช่น

การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกลไกการตัดสินใจต่างๆ และผู้หญิงที่อยู่ในสภาพด้อยโอกาส เช่น ผู้หญิงพิการ ผู้หญิงในชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนา ผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมืองและผู้หญิงชนบทและผู้หญิงสูงอายุ เป็นต้น

17. คณะกรรมการฯ ขอเข้าถึงข้อเสนอแนะในครั้งก่อน (CEDAW/C/THA/CO/5, ย่อหน้าที่ 22) ที่ให้รัฐสมาชิกออกมาตรการพิเศษชั่วคราวซึ่งเป็นไปตามข้อบทที่ 4 ย่อหน้า 1 ของอนุสัญญาฯ และข้อเสนอแนะทั่วไปฉบับที่ 25 (ปีพ.ศ. 2547) ของคณะกรรมการฯ อย่างรวดเร็ว เพื่อที่จะเร่งรัดให้เกิดการตระหนักถึงความเสมอภาคในทางเนื้อหาของผู้หญิงกับผู้ชายในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะในด้านการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกลไกการตัดสินใจและมุ่งเน้นผู้หญิงที่อยู่ในสภาพด้อยโอกาส เช่น ผู้หญิงพิการ ผู้หญิงในชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนา ผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมืองและผู้หญิงชนบทและผู้หญิงสูงอายุ เป็นต้น

ภาพเหมารวมและการปฏิบัติที่เป็นอันตราย

18.

คณะกรรมการฯ เน้นย้ำถึงข้อกังวลในครั้งก่อนในเรื่องการดำรงอยู่ของแบบแผนทัศนคติที่เหมารวมอย่างรุนแรงเกี่ยวกับบทบาทและความรับผิดชอบของผู้หญิงและผู้ชายในครอบครัวและในสังคม

(CEDAW/C/THA/CO/5, ย่อหน้าที่ 25)

ซึ่งลดทอนสถานะทางสังคมของผู้หญิงและเป็นต้นเหตุของสถานะด้อยโอกาสของผู้หญิงในหลายๆ ด้าน รวมถึงในตลาดแรงงาน ในชีวิตทางการเมืองและในพื้นที่สาธารณะ

คณะกรรมการฯ ยังได้แสดงความกังวลในการดำรงอยู่ของการปฏิบัติที่เป็นอันตรายซึ่งมีพื้นฐานมาจากทัศนคติของสังคมที่เลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะในชนบทและในพื้นที่ห่างไกล ดังเช่น

การขลิบอวัยวะเพศของผู้หญิงในชุมชนมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้และการลักพาตัวผู้หญิงไปแต่งงาน

19. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

a)

ออกยุทธศาสตร์ที่รอบด้าน โดยประกอบด้วยมาตรการเชิงรุกและยั่งยืน โดยเน้นเป้าหมายที่ผู้หญิง และผู้ชายทุกในทุกระดับของสังคม รวมถึงผู้นำศาสนาและผู้นำตามประเพณี

เพื่อขจัดภาพเหมารวมและทัศนคติที่ยึดระบบชายเป็นใหญ่ในเรื่องบทบาทและความรับผิดชอบ

ของผู้หญิงและผู้ชายในครอบครัวและสังคมและการปฏิบัติที่เป็นอันตรายซึ่งเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง

b)

เดินหน้าออกมาตรการใหม่ๆที่มุ่งต่อสื่อมวลชนเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจเรื่องความเสมอภาคในทางเนื้อหาของผู้หญิงและผู้ชายและใช้ระบบการศึกษาเพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์เชิงบวกและไม่ยึดติดกับภาพเหมารวมของผู้หญิง

c)

ทำให้การขลิบอวัยวะเพศเป็นความผิดทางอาญาและดำเนินการรณรงค์สร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับผลกระทบที่เป็นอันตรายต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิงจากการปฏิบัติเหล่านั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยพิจารณานำข้อเสนอแนะทั่วไปฉบับที่ 31 ของคณะกรรมการอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีร่วมกับข้อเสนอแนะทั่วไปฉบับที่ 18 ของคณะกรรมการอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเรื่องการปฏิบัติที่เป็นอันตราย (พ.ศ.2557)

d) ดำเนินการทวิจัยเรื่องสถานการณ์การลักพาเด็กผู้หญิงเพื่อ ไปบังคับแต่งงาน

สร้างหลักประกันว่าการกระทำนั้นต้องห้ามทางกฎหมายและทางปฏิบัติ และพัฒนายุทธศาสตร์ที่ครอบคลุมเพื่อจัดการปัญหานี้

(e)

ติดตามและทบทวนมาตรการที่ใช้เพื่อขจัดภาพเหมารวมและการปฏิบัติที่เป็นอันตรายเพื่อที่จะประเมินผลกระทบและแก้ไขมาตรการเหล่านั้นตามความเหมาะสม

ความรุนแรงต่อผู้หญิงที่มีเหตุมาจากเพศภาวะ

20. คณะกรรมการฯยินดีที่รัฐสมาชิกพยายามที่จะขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงที่มีเหตุมาจากเพศภาวะ ซึ่งรวมถึงการแก้ไขความหมายของคำว่าข่มขืนในมาตรา 276 ของประมวลกฎหมายอาญา ดังที่คณะกรรมการฯ ได้ เสนอแนะไว้ก่อนหน้านี้ รวมทั้งการออกโครงการรณรงค์สาธารณะและโครงการริเริ่มต่างๆ อย่างไรก็ตามคณะกรรมการฯยังมีข้อกังวลเกี่ยวกับ

- a) ความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่มีเหตุมาจากเพศภาวะที่มีอยู่อย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรุนแรงในครอบครัวและความรุนแรงทางเพศ
- b) พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2551 ที่กำหนดให้มีการระงับข้อพิพาทได้ในทุกขั้นตอนของกระบวนการทางกฎหมายโดยผ่านการประนีประนอมและการไกล่เกลี่ย
- c) การจัดการบริการที่จำเป็นและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายจากความรุนแรงที่มีเหตุมาจากเพศภาวะที่ไม่เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้ขอผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์เพื่อการแสวงประโยชน์ทางเพศหรือแรงงาน และขอผู้เสียหายจากความรุนแรงในครอบครัว

21. คำนี้ถึงข้อเสนอแนะทั่วไปฉบับที่ 19 (พ.ศ.2535) และข้อเสนอแนะทั่วไปฉบับที่ 35 (พ.ศ.2560) เรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิงที่มีเหตุมาจากเพศภาวะ และข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ ในครั้งก่อน (CEDAW/C/THA/CO/5, ย่อหน้าที่ 24) คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

- a) ประเมินผลกระทบของมาตรการที่ใช้จัดการความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิงด้วยเหตุจากเพศภาวะอย่าง เป็นระบบ และเดินหาค้นหาและปรับใช้วิธีการใหม่ๆ เพื่อจัดการต้นเหตุของปัญหาความรุนแรงเหล่านั้น รวมทั้งวิธีการที่มุ่งเป้าไปที่ผู้ชายและเด็กผู้ชายด้วย
- b) ประกันว่าผู้เสียหายจากความรุนแรงในครอบครัวสามารถเข้าถึงที่พักพิง ศูนย์ช่วยเหลือฉุกเฉิน คำสั่งคุ้มครอง และการเยียวยาทางกฎหมาย แทนที่จะใช้วิธีการประนีประนอมและเจรจาไกล่เกลี่ย
- c) เพิ่มการบริการและความช่วยเหลือที่จำเป็นต่อผู้เสียหายจากความรุนแรงด้วยเหตุจากเพศภาวะ ให้มีจำนวนที่เพียงพอ เข้าถึงง่าย และมีคุณภาพ รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายและการเข้าถึงบริการทางสุขภาพและทางจิตใจที่เหมาะสม
- d) เก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบในเรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิงด้วยเหตุแห่งเพศภาวะ โดยจำแนกข้อมูลตามอายุ กลุ่มชาติพันธุ์ ท้องที่ ภูมิศาสตร์ และความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อผู้เสียหายกับกับผู้กระทำความผิด

ผู้หญิง สันติภาพ และ ความมั่นคง

22. คณะกรรมการฯ

มีความกังวลว่าผู้หญิงมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ยังคงเผชิญกับอุปสรรคอย่างต่อเนื่องในการใช้สิทธิของตนในระดับเดียวกันกับผู้ชาย รวมถึงสิทธิการเข้าถึงการศึกษา การจ้างงาน

การดูแลสุขภาพและความมั่นคงทางสังคม

และสถานการณ์เหล่านี้ถูกทำให้แย่ลง โดยความขัดแย้งที่ดำเนินอยู่ในภูมิภาค คณะกรรมการฯ

มีความกังวลอย่างยิ่งเกี่ยวกับ

- a) ผู้หญิงที่กลายเป็นหม้ายและเป็นหัวหน้าครอบครัวอันเป็นผลจากสมาชิกในครอบครัวผู้ชายถูกจับกุม สูญหายและถูกฆ่า รวมถึงผู้ที่ต้องเผชิญกับการตีตราและความยากลำบากในการหารายได้ยังชีพและดูแลครอบครัว
- b) รายงานว่ามีการเก็บค่าธรรมเนียมของสมาชิกครอบครัวของบุคคลต้องสงสัยในกรณีเกี่ยวกับความมั่นคงภายใต้การข่มขู่บังคับ
- c) การที่ผู้หญิงถูกกีดกันจากการมีส่วนร่วมที่เพียงพอในกระบวนการสันติภาพ และขั้นตอนที่ชักช้าในการรับรองแผนปฏิบัติการระดับชาติเรื่องผู้หญิง สันติภาพ และความมั่นคง ที่สอดคล้องกับมติคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ลำดับที่ 1325 (พ.ศ.2543)

23. รำลึกถึงข้อเสนอแนะในครั้งก่อน (CEDAW/C/THA/CO/5, ย่อหน้าที่ 36) คณะกรรมการฯ

มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

- a) ออกมาตรการพิเศษชั่วคราวที่มุ่งใช้กับผู้หญิงมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อประกันให้มีความเสมอภาคในทางเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ชายในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงหม้ายและผู้หญิงที่เป็นหัวหน้าครอบครัว รวมถึงการจัดให้มีความช่วยเหลือทางสังคมและทางการเงินที่พอเพียง
- b) เพิ่มความพยายามในการยุติความขัดแย้งในจังหวัดชายแดนภาคใต้และสร้างหลักประกันว่าเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายและกลุ่มกองกำลังติดอาวุธที่ไม่ใช่ของรัฐจะเคารพต่อกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศและสิทธิมนุษยชน

โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้หญิงและเด็กผู้หญิงซึ่งไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งจากการใช้ความรุนแรงทุกรูปแบบ

- c) สร้างหลักประกันว่าหญิงที่สามีหรือสมาชิกในครอบครัวต้องเผชิญกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน จะเข้าถึงการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพและได้รับความยุติธรรม รวมถึงการประกันว่าการละเมิดเหล่านั้นจะต้องมีการสืบสวน การดำเนินคดีต่อผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด และเมื่อถูกตัดสินว่ากระทำความผิดแล้ว จะต้องได้รับโทษอย่างเหมาะสม
- d) ยุติการเก็บดีเอ็นเอโดยทันทีและจัดให้มีการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพแก่ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่ถูกกระทำการดังกล่าวภายใต้การข่มขู่บังคับ
- e) ออกแผนปฏิบัติการระดับชาติในการปฏิบัติตามมติคณะมนตรีความมั่นคงฯ ลำดับที่ 1325 (2000) เรื่อง ผู้หญิง สันติภาพและความมั่นคง เพื่อเป็นหลักประกันสันติภาพที่ยั่งยืนในรัฐภาคี
- f) สร้างการมีส่วนร่วมของผู้หญิงอย่างเต็มที่ในทุกขั้นตอนของกระบวนการฟื้นฟูหลังความขัดแย้ง รวมถึงกระบวนการตัดสินใจซึ่งสอดคล้องกับมติที่ 1325 (พ.ศ. 2543) และพิจารณาถึงวาระเรื่องผู้หญิง สันติภาพและความมั่นคงที่เกี่ยวข้องทั้งหมดของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ดังปรากฏในมติลำดับที่ 1820 (พ.ศ.2551), 1888 (พ.ศ. 2552), 1889 (พ.ศ. 2552), 2122 (พ.ศ. 2556) และ 2242 (พ.ศ.2558) รวมถึงข้อเสนอแนะทั่วไปฉบับที่ 30 (พ.ศ.2556) ของคณะกรรมการฯ เรื่อง ผู้หญิงในการป้องกันความขัดแย้ง ในสถานการณ์ความขัดแย้งและหลังความขัดแย้ง

การคุ้มครองและการแสวงประโยชน์จากการค้าประเวณี

24.

คณะกรรมการฯรับรู้ถึงความพยายามอย่างมีนัยสำคัญของรัฐภาคีในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ซึ่งรวมทั้งการปฏิรูปกฎหมายที่เพิ่มอัตราโทษแก่ผู้ค้ามนุษย์และขยายการคุ้มครองต่อผู้เสียหายและพยานในคดีค้ามนุษย์ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯยังมีความกังวลอย่างมากว่ารัฐภาคียังคงเป็นประเทศต้นทางปลายทาง และทางผ่านของการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กผู้หญิง

เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสวงประโยชน์ทางเพศและแรงงาน
คณะกรรมการฯจึงมีความกังวลโดยเฉพาะเกี่ยวกับ

- a) ความก้าวหน้าเพียงเล็กน้อยในการจัดการกับสาเหตุรากเหง้าของการค้ามนุษย์ในประเทศไทย รวมทั้งปัญหาความยากจน การขาดโอกาสทางเศรษฐกิจและสถานะไร้สัญชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ชนบทและพื้นที่ห่างไกล
- b) การไม่มีกระบวนการชี้ตัวผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในทางปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ ถึงแม้ว่าจะมีการพัฒนาแผนนโยบายขึ้นมาใหม่
- c) การคอร์รัปชันที่แพร่หลายและการมีส่วนร่วมในคดีค้ามนุษย์ของเจ้าหน้าที่ซึ่งยังคงขัดขวางความพยายามในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์

25. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

- a) ดำเนินมาตรการที่เป็นรูปธรรมชัดเจนและเฉพาะเจาะจงในการแก้ไขสาเหตุรากเหง้าของการค้าผู้หญิงและเด็กผู้หญิง โดยการพัฒนาสถานะทางเศรษฐกิจของผู้หญิงให้ดีขึ้น ตามที่คณะกรรมการฯ ได้เคยให้คำแนะนำไว้ (CEDAW/C/THA/CO/5, ย่อหน้าที่ 28)
- b) สร้างหลักประกันให้มีการสืบหาและส่งต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ ให้ได้รับบริการที่เหมาะสมอย่างรวดเร็ว ซึ่งรวมถึงการจัดการอบรมอย่างเป็นระบบให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการตามแผนนโยบายชี้ตัวผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ชุดใหม่
- c) สร้างหลักประกันให้มีการฟื้นฟูเยียวยาและการกลับคืนสู่สังคมของผู้เสียหาย รวมถึงการจัดให้มีการคุ้มครอง ความช่วยเหลือ และการเยียวยาอย่างมีประสิทธิภาพ และการจัดให้ความช่วยเหลือทางการเงินหรือการสนับสนุนในรูปแบบอื่น ๆ ให้แก่องค์กรภาคประชาสังคมที่ทำงานช่วยเหลือผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์
- d) สร้างหลักประกันว่าผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์จะได้รับการยกเว้นจากความรับผิดชอบ และ จะ ได้รับ ความ คุ้มครอง อย่าง เพียง พอ เช่น การคุ้มครองพยานและการอนุญาตให้พักอยู่อาศัยในประเทศเป็นการชั่วคราว

โดยไม่คำนึงถึงความสามารถหรือความเต็มใจของในการให้ความร่วมมือกับเจ้าพนักงานในการ
ดำเนินคดีหรือไม่ก็ตาม

- e) สร้างหลักประกันว่าผู้ค้ำมนุษย์และผู้มีส่วนร่วมอื่นๆในการค้ำมนุษย์รวมถึงเจ้าหน้าที่รัฐ
จะถูกดำเนินคดีตามกฎหมายและได้รับบทลงโทษที่เหมาะสม
- f) ส่งเสริมความร่วมมือทั้งในระดับสากล ภูมิภาคและพหุภาคีกับประเทศที่เป็นต้นทาง ทางผ่าน
และปลายทาง ในการป้องกัน การค้ำมนุษย์
ซึ่งรวมถึงการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและการทำให้กระบวนการทางกฎหมายเพื่อดำเนินคดีกับ
ผู้ค้ำมนุษย์สอดคล้องเป็นแนวทางเดียวกันระหว่างประเทศต้นทาง ทางผ่าน และปลายทาง
โดยเฉพาะกับประเทศในภูมิภาคนี้

26.

คณะกรรมการฯมีความกังวลว่าผู้หญิงและเด็กผู้หญิงจำนวนมากที่ต้องถูกแสวงประโยชน์จากการค้าประเวณี
ในรัฐภาคี และผู้หญิงที่ค้าประเวณี ยังถือเป็น ผู้กระทำความผิดทางอาญาตาม พ.ร.บ .
ป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ . 2539
ในขณะที่ ผู้แสวงประโยชน์จากหญิงเหล่านี้ กลับไม่คอยถูกดำเนินคดี
คณะกรรมการฯยังมีข้อกังวลด้วยว่าผู้หญิงที่ทำงานในภาคความบันเทิงได้ถูกสันนิษฐานไว้ก่อนว่ากระทำความ
ผิดตาม พ.ร.บ . ฉบับนี้
ถูกจับกุมและได้รับการปฏิบัติที่ทำให้เสียเกียรติจากการปิดล้อมจับกุมของตำรวจและการเป็นเป้าหมายในกา
รปฏิบัติ การล้อ ชี้อ ของ เจ้าหน้าที่ ตำรวจ
คณะกรรมการฯยังกังวลต่อรายงานที่ระบุถึงการมีส่วนร่วมในกระทำความผิดของเจ้าหน้าที่ในการแสวงหาผลประโยชน์
จากผู้หญิงในการค้าประเวณี รวมถึงการข่มขู่กร โศกทรัพย์โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทุจริตคอร์รัปชัน
คณะกรรมการฯยังได้รับรู้ด้วยว่าแม้ผู้หญิงจะได้รับการจ้างงานในสถานบันเทิงที่ดำเนินการโดยถูกต้องตามกฎหมาย
แต่ไม่ได้รับประโยชน์ในทางปฏิบัติจากการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงานและการประกันสังคมอย่างเต็มที่
แรงงานประเภทอื่นๆได้รับ

27. คณะกรรมการฯมีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

- a) ทบทวนพ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีให้ยกเลิกความผิดทางอาญาต่อผู้หญิงใน
การค้าประเวณี

- b) จัดการแก้ไขสาเหตุรากเหง้าของปัญหาการค้าประเวณีและออกมาตราการที่มุ่งป้องกันไม่ให้หญิงที่ตกอยู่ในสถานะยากลำบากต้องเข้าสู่การค้าประเวณี ซึ่งรวมถึงการทำให้ผู้หญิงมีโอกาสในการมีทางเลือกอื่นๆเพื่อหารายได้
- c) สืบสวนและลงโทษบุคคลที่แสวงประโยชน์จากผู้หญิงในการค้าประเวณีรวมทั้งเจ้าหน้าที่รัฐที่กระทำความผิดด้วย
- d) ยุติมาตรการบุกเข้าจับกุมในสถานบันเทิงที่ใช้ความรุนแรง การล่อซื้อ และการข่มขู่กรรโชกทรัพย์โดยทันที และดำเนินการเพื่อเอาผิดกับเจ้าพนักงานตำรวจที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำดังกล่าว
- e) จั ด ใ ห้ มี ก ว า ม ช่ ว ย เ ห ลี อ การฟื้นฟูเยียวยาและการกลับคืนสู่สังคมให้กับผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่ถูกแสวงหาประโยชน์ในการค้าประเวณี นอกเหนือจากโครงการสำหรับผู้หญิงที่ต้องการถอนตัวจากงานค้าประเวณี
- f) สร้างหลักประกันว่าจะมีการบังคับใช้กฎหมายแรงงานและสวัสดิการสังคมอย่างครบถ้วนแก่ทุก กิ จ ก า ร ที่ อ ยู่ ใน ก า ค ก ว า ม บั น เ ทิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ผู้หญิงที่ได้รับการจ้างงานในสถานประกอบการที่ดำเนินการอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

การมีส่วนร่วมทางการเมืองและในชีวิตสาธารณะ

28. คณะกรรมการฯ รั บ ท ร า บ ว่า มา ต ร า 90 (3) แห่งรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2560 บัญญัติว่าจะต้องมีการคำนึงถึงความเสมอภาคระหว่างเพศในกระบวนการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้ง กั ง ข อ ง พ ร ร ร ค ก า ร เ มี อ ง และกำลังจัดทำร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมืองเพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติต่อไป แต่ คณะ กรรมการ ฯ ยั ง ก ง กั ง ว ล ว่า จ น ถึง บั จ จุ บั น ยังไม่มีการกำหนดมาตรการพิเศษชั่วคราวเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้หญิงทั้งในการเมืองและชีวิตสาธารณะ รวมทั้งขอแสดงความผิดหวังที่ไม่มีผู้หญิงนั่งอยู่ในคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่ ป ก ค ร อ ง ป ร เ ท ส มา ตั้ ง แต่ ก าร รั ฐ ป ร เ ท ห าร ใน เ คี น พ ฤษ ภา ค ม พ .ศ . 2557 คณะกรรมการฯ ยังมีข้อกังวลเกี่ยวกับ

- a) การมีส่วนร่วมที่น้อยอยู่ของผู้หญิงในองค์กรนิติบัญญัติ ในตำแหน่งรัฐมนตรีและในองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น รวมถึงในองค์กรตุลาการ ดำรงงานด้านการทูตและสถาบันวิชาการต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับที่มีอำนาจตัดสินใจ
- b) การขาดผู้แทนหญิงจากชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนาและผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมืองในตำแหน่งที่มีอำนาจตัดสินใจ

29. คณะกรรมการฯขอเน้นย้ำถึงข้อเสนอแนะในครั้งก่อน (CEDAW/C/THA/CO/5, ย่อหน้าที่ 30) ที่ให้รัฐภาคี

- a) ออกมาตรการต่างๆ รวมทั้งที่เป็นมาตรการพิเศษชั่วคราว ซึ่งเป็นไปตามข้อบทที่ 4 (1) ของอนุสัญญาฯและข้อเสนอแนะทั่วไปฉบับที่ 25 (พ.ศ.2547) เรื่องมาตรการพิเศษชั่วคราว และฉบับที่ 23 (พ.ศ.2540) เรื่องผู้หญิงในชีวิตทางการเมืองและทางสาธารณะ เพื่อรับประกันและเร่งรัดการเข้าไปมีส่วนร่วมของผู้หญิงในทุกระดับอย่างเต็มที่และเท่าเทียมกับผู้ชาย ซึ่งรวมถึงในองค์กรนิติบัญญัติ ตำแหน่งรัฐมนตรีและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น แลในองค์กรตุลาการ ดำรงงานด้านการทูตและสถาบันวิชาการต่างๆ
- b) จัดทำข้อมูลในรายงานครั้งต่อไปเรื่องมาตรการพิเศษที่ได้ดำเนินการ เช่น ระบบโควตา เพื่อส่งเสริมให้มีผู้แทนของหญิงจากชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนาและผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมืองในตำแหน่งที่มีอำนาจตัดสินใจ

ผู้หญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

30.

คณะกรรมการฯขอแสดงความกังวลเป็นอย่างยิ่งที่ผู้หญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชนที่ทำงานรณรงค์โดยเฉพาะเรื่องสิทธิในที่ดิน การปกป้องสิ่งแวดล้อมและสิทธิของชนพื้นเมือง คนชนบท เลสเบียน ไบเซ็กชวล ผู้หญิงข้ามเพศและผู้หญิงมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ต้องตกเป็นเป้าหมายการดำเนินคดี การคุกคาม ความรุนแรงและการข่มขู่โดยเจ้าหน้าที่รัฐและองค์กรธุรกิจเนื่องมาจากการปฏิบัติงานของพวกเขา

31. คณะกรรมการฯมีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

- a) ออกและดำเนินการตามมาตรการต่างๆเพื่อคุ้มครองผู้หญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชนที่มีประสิทธิภาพ

าพออย่างไม่ล่าช้า เพื่อให้พวกเขาสามารถทำงานด้านสิทธิมนุษยชนได้อย่างอิสระ ปราศจากความหวาดกลัวหรือความเสียดต่อการถูกดำเนินคดี การคุกคาม ความรุนแรงหรือการข่มขู่ ซึ่งรวมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพของสำนักงานคุ้มครองพยาน กระบวนการยุติธรรม โดยผ่านการปรึกษาหารือกับผู้หญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

- b) ดำเนินการสืบสวนสอบสวนอย่างมีประสิทธิภาพ ดำเนินคดีและนำผู้กระทำผิดมาลงโทษอย่างเหมาะสมทุกกรณีที่มีการคุกคาม การใช้ความรุนแรงและการข่มขู่ผู้หญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชน และจัดให้มีการเยียวยาผู้เสียหายอย่างมีประสิทธิภาพ

สัญชาติ

32. แม้ว่ารัฐภาคีจะได้แก้ไขกฎหมายต่างๆ คณะกรรมการฯ ก็ยังห่วงกังวลเกี่ยวกับเงื่อนไขที่เข้มงวดสำหรับหญิงไทยที่ต้องการขอสัญชาติให้กับคู่สมรสชาวต่างชาติ อีกทั้งยังกังวลต่อกลุ่มชาติพันธุ์และชุมชนชนพื้นเมือง ซึ่งตามรายงานปรากฏว่าผู้ชายได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษในการขึ้นทะเบียนเพื่อได้รับสัญชาติ ส่งผลให้มีผู้หญิงกลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองเป็นจำนวนมากอย่างไม่ได้สัดส่วนต้องไม่มีสัญชาติ และถูกจำกัดเสรีภาพในการเคลื่อนย้าย จำกัดโอกาสทางการศึกษา การทำงาน บริการทางสุขภาพและการคุ้มครองทางสังคม คณะกรรมการฯ ยังกังวลด้วยว่า แม้ว่ารัฐสมาชิกจะได้ ออกมาตรการต่างๆ แต่ก็ยังมีเด็กจำนวนมากที่ไม่ได้จดทะเบียนการเกิดซึ่งเสี่ยงที่จะตกเป็นคนไร้รัฐ

33. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

- a) แก้ไขกฎหมายเพิ่มเติมเพื่อสร้างหลักประกันว่าผู้หญิงและผู้ชายมีสิทธิที่เท่าเทียมกันในการให้คู่สมรสได้รับสิทธิในสัญชาติของตน
- b) สร้างหลักประกันว่าผู้หญิงชนกลุ่มน้อยและชนพื้นเมืองจะได้รับสิทธิในการได้รับสัญชาติที่เท่าเทียมกับผู้ชายโดยไม่ชักช้า รวมทั้งขจัดอุปสรรคต่างๆ ในด้านภาษา ระเบียบราชการ

ข้อกำหนดเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่ การอ่านออกเขียนได้ และทัศนคติของเจ้าหน้าที่รัฐ และสร้างหลักประกันว่าพวกเขาจะได้รับสิทธิในการมีเสรีภาพในการเคลื่อนย้าย การเข้าถึงการศึกษา การทำางาน บริการทางสุขภาพและการคุ้มครองทางสังคมโดยปราศจากข้อจำกัดอันไม่สมควร

ค) เพิ่มความพยายามอย่างจริงจังในการอำนวยความสะดวกการจดทะเบียนเกิดของเด็ก โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบทและพื้นที่ห่างไกล โดยเฉพาะโดยการรณรงค์ให้เกิดความตระหนักและขจัดอุปสรรคทางด้านภาษา

ง) ให้สัตยาบันอนุสัญญาเกี่ยวกับสถานะของบุคคลไร้รัฐไร้สัญชาติ พ.ศ. 2479 และ อนุสัญญาเกี่ยวกับการลดสถานะไร้รัฐไร้สัญชาติ พ.ศ.2504

การศึกษา

34. คณะกรรมการฯ ชื่นชมที่รัฐภาคีมีความพยายามที่จะสร้างหลักประกันการเข้าถึงการศึกษาทุกระดับอย่างเท่าเทียมกันแก่ผู้หญิง และเด็กผู้หญิงและยินดีที่อัตราที่เพิ่มขึ้นของเด็กผู้หญิงในการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และยินดีเช่นกันที่มีการตรา พ.ร.บ. ป้องกันและแก้ไขปัญหาค่าการตั้งครุภัณฑ์ในวัยรุ่น ที่มุ่งลดอัตราค่าการตั้งครุภัณฑ์ในวัยรุ่นและลดอัตราเด็กผู้หญิงที่ออกจากโรงเรียนซึ่งเป็นผลต่อเนื่องจากการตั้งครุภัณฑ์ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ยังมีความกังวลดังต่อไปนี้

a) การแบ่งแยกหญิงชายในการศึกษาขั้นสูง และการสมัครเข้าเรียนของผู้หญิงและเด็กผู้หญิงในสาขาที่ไม่ใช่วิชาที่ได้รับความนิยมดั้งเดิมยังมีจำนวนน้อย เช่นการศึกษาด้านเทคโนโลยี วิศวกรรม คณิตศาสตร์และเกษตรกรรม เป็นต้น

b) การดำรงอยู่ของอคติทางเพศในหลักสูตรการเรียนและตำราเรียน ซึ่งส่งเสริมการคงอยู่ของอคติเหมารวมทางเพศแบบดั้งเดิม

35. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

- a) ทบทวนแบบเรียนเพศวิถีศึกษารอบด้านเพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะชีวิต เพื่อป้องกันตนเองจากการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร และอบรมครูให้เข้าใจ พ.ร.บ.ป้องกันและแก้ไขปัญหาค่าการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น
- b) ยกกระดับความพยายามเพื่อเอาชนะปัญหาการแบ่งแยกเพศในการศึกษาระดับสูง โดยมุ่งมั่นเพื่อเพิ่มการสมัครเข้าเรียนของผู้หญิงในสาขาที่ไม่ใช่วิชาดั้งเดิมที่นิยมเรียน เช่น ด้านเทคโนโลยี วิศวกรรม คณิตศาสตร์ และเกษตรกรรม เป็นต้น
- c) ดำเนินมาตรการที่เป็นรูปธรรมชัดเจนในการขจัดภาพเหมารวมของเพศภาวะที่เป็นการเลือกปฏิบัติในตำราเรียน เครื่องมือและสื่อการเรียนการสอนต่างๆ

การจ้างงาน

36. ค ณะ ก ร ร ม ก า ร ฯ
 ตระหนักถึงความก้าวหน้าของรัฐบาลในการเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในตลาดแรงงานและนำมาตราฐาน แร ง ง า น ขั้ น ตั้ า ม ำ บั ง คั บ ใ ช้ ซึ่งรวมถึงการให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติในการจ้างงานและอาชีพ (ฉบับที่ 111) ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2560 อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ยังคงมีข้อกังวลดังต่อไปนี้

- a) การระจุกตัวของผู้หญิงในภาคแรงงานนอกระบบ ซึ่งรวมถึงคนทำงานบ้านที่ยังคงถูกกีดกันจากการคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการสังคม เช่น การคุ้มครองแรงงานขั้นต่ำ ค่าล่วงเวลาและการลาคลอด
- b) การคงอยู่ของการเลือกปฏิบัติทางเพศในสถานที่ทำงาน ซึ่งรวมถึงในการคัดเลือกเข้าทำงาน ก า ร เลื อ น ตั้ า แ ห นั ง แ ล ะ ก า ร เก ยี ย ฒ อ ำ ยุ ซึ่งมีรายงานระบุว่าในโรงงานจำนวนมากกำหนดอายุเกษียณสำหรับผู้หญิงไว้ที่ 55 ปี ในขณะที่กำหนดไว้ 60 ปีสำหรับผู้ชาย
- c) การไม่มีกฎหมายห้ามล่วงละเมิดทางเพศในสถานที่ทำงาน ทั้งที่มีรายงานว่าเกิดขึ้นอย่างแพร่หลายในรัฐภาคี

- d) สถานการณ์ของผู้หญิงแรงงานข้ามชาติ ซึ่งมีความเสี่ยงที่จะถูกละเมิดและถูกแสวงหาประโยชน์ โดยเฉพาะแรงงานที่ไม่ได้จดทะเบียน

37. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

- a) สร้างโอกาสสำหรับผู้หญิงให้มากขึ้นในการเข้าถึงการจ้างงานในระบบ โดยเฉพาะให้มีการส่งเสริมการแบ่งความรับผิดชอบในงานบ้านและครอบครัวอย่างเท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย และจัดให้มีสถานรับเลี้ยงเด็กอย่างเพียงพอ
- b) สร้างหลักประกันว่าสิทธิของผู้หญิงในแรงงานนอกระบบจะได้รับการคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งรวมถึงการประกันว่าจะได้รับการคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการสังคมที่เพียงพอ
- c) ขจัดการเลือกปฏิบัติที่มีพื้นฐานมาจากเพศสภาพและเพศภาวะทุกรูปแบบในสถานที่ทำงาน รวมถึงการคัดเลือกเข้าทำงาน การเลื่อนตำแหน่ง และสร้างหลักประกันว่าอายุเกษียณงานของผู้หญิงในทุกสาขาอาชีพจะเท่ากันกับของผู้ชาย
- d) สร้างหลักประกันว่าการล่วงละเมิดทางเพศต้องถูกต้องห้ามในทางกฎหมาย และออกมาตรการเพิ่มเติมเพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในสถานที่ทำงาน ซึ่งรวมถึงโดยการพัฒนากระบวนการรับเรื่องร้องเรียนที่ปกปิดเป็นความลับและโดยประกันว่าผู้เสียหายสามารถเข้าถึงการเยียวยาอย่างมีประสิทธิภาพ
- e) ยกกระดับความพยายามในการคุ้มครองผู้หญิงแรงงานข้ามชาติจากการถูกละเมิดและจากการแสวงหาประโยชน์ ซึ่งรวมถึงโดยการดำเนินคดีและลงโทษผู้กระทำผิด สร้างหลักประกันการเข้าถึงการดูแลสุขภาพและบริการที่จำเป็น โดยไม่ต้องหวาดกลัวว่าจะถูกจับกุม หรือ ถูกส่ง ออ ก น อ ก ป ระ เ ท ศ และจัดให้มีช่องทางที่มีประสิทธิภาพในการแสวงหาความคุ้มครองและการเยียวยาเมื่อมีการละเมิดสิทธิมนุษยชน
- f) พิจารณาให้สัตยาบันแก่นุสัญญาว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคมและการคุ้มครองในการรวมตัว พ.ศ.2491 (ฉบับที่ 87) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรอง พ.ศ.2492

(ฉบับที่ 98) และอนุสัญญาว่าด้วยงานที่มีคุณค่าสำหรับลูกจ้างทำงานบ้าน พ.ศ.2554 (ฉบับที่ 189) ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO)

สุขภาพ

38.

คณะกรรมการฯ ชื่นชมมาตรการที่รัฐภาคีได้นำมาใช้เพื่อปรับปรุงการเข้าถึงการบริการด้านสุขภาพของผู้หญิง เช่น โครงการประกันสุขภาพถ้วนหน้า ซึ่งทำให้ประชาชนมีอายุยืนยาวขึ้น ลดอัตราการติดเชื้อ HIV และกำจัดภาวะการติดเชื้อ HIV และซิฟิลิสจากมารดาสู่ทารกได้ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ยังคงมีความกังวลต่อรายงานเกี่ยวกับการเสียชีวิตจากการคลอดบุตรของมารดาในจังหวัดชายแดนภาคใต้และในกลุ่มชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อยที่มีอัตราสูง และผู้หญิงพิการถูกบังคับให้ทำหมันและทำแท้ง

39. ค ณะ ก าร ร รม ก าร ฯ

แนะนำให้รัฐภาคีเสริมสร้างมาตรการเพื่อลดการเสียชีวิตของมารดาจากการคลอดบุตร โดยเฉพาะในกลุ่มชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อยและในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้ รวมถึงโดยสร้างหลักประกันให้มีบริการสุขภาพทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์อย่างทั่วถึงและสามารถเข้าถึงได้ โดยง่าย เช่น การฝากครรภ์ การคลอด และ บริการหลังคลอด รวมทั้งขอแนะนำให้รัฐภาคีใช้มาตรการพิเศษเพื่อปกป้องผู้หญิงพิการจากการถูกบังคับให้ทำหมันและทำแท้ง และสร้างหลักประกันให้มีสิทธิที่จะตัดสินใจรับบริการเหล่านั้น โดยอิสระ ได้รับรู้ล่วงหน้า รวมถึงต้องจัดให้มีกลไกเพื่อช่วยในการตัดสินใจด้วย

เศรษฐกิจและผลประโยชน์ทางสังคม

40. ค ณะ ก าร ร รม ก าร ฯ

รับรู้ถึงความพยายามของประเทศไทยในการลดความยากจน โดยการเข้าถึงเงินกู้และสินเชื่อ เช่น การจัดตั้งกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีในปี พ.ศ. 2555 อย่างไรก็ตาม ยังคงมีความกังวลต่อรายงานที่ว่ามีการบริหารจัดการกองทุนที่ผิดพลาดและมีผู้หญิงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ได้ประโยชน์จากกองทุนดังกล่าว

41. ค ณะ ก าร ร รม ก าร ฯ

ขอแนะนำให้รัฐภาคีทำการประเมินอย่างรอบด้านเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีและกองทุนหมู่บ้านแล

ะ ชุ ม ช น เ มี อ ง ที่ ก่ อ ต้ ง ขี น เ มี อ พ . ศ . 2544 และกำหนดมาตรการที่เป็นรูปธรรมเพื่อสร้างหลักประกันให้สามารถเข้าถึงได้โดยง่ายและมีการจัดการอย่าง มี ประ ส ท ธิ ภ า พ ซึ่ง ร ว ม ถึง การ ป ระ กั น ให้ มี ค ว า ม โป ร ง ใ ส ่ ต ร ว จ ส อ บ ได้ แ ล ะ มี ก า ร ก ระ จ า ย ง บ ป ระ ม า ณ อ ย่ า ง ต ร ง เ ว ล า ท้ ง แ น น ำ ให้ รั ฐ ภ า คี พ ิ จ า ร ณา จ ัด ต้ ง โ ค ร ง ก า ร เ พื่ อ ส ่ง เ ส ร ิ ม ก า ร ริ เ มื ก จ ิ ก า ร ชุ ร ก ิ จ ของ ผู้ ห ุ ญ ง

ผู้หญิงชนบท

42. ค ณ ะ ก ร ร ม ก า ร ฯ ยั ง มี ค ว า ม กั ง ว ล ว่า ผู้ ห ุ ญ ง ใน ช น บ ท ร ว ม ถึง ผู้ ห ุ ญ ง ช น พื น เ มี อ ง แ ล ะ ผู้ ห ุ ญ ง จ า ก ช น ก ลุ่ ม น้ อ ย ทา ง ซา ดิ พั น ธุ์ แ ล ะ ทา ง ซา ส น า ยั ง ค ง ได้ รั บ ผล ก ระ ท บ อ ย่ า ง ม า ก จา ก ค ว า ม ย า ก จ น แ ล ะ โ อ ก า ส ทา ง เ ส ร ช ฐ ก ิ จ ที่ จ ำ กั ด ซึ่ง เ พื่ ม ค ว า ม เ ลี ย ง ต่ อ การ ฎ ก ค ำ ม นุ ช ย์ แ ล ะ การ ฎ ก แ ส ว ง ทา ง ผล ป ระ โ ช ช น์ ค ณ ะ ก ร ร ม ก า ร ฯ ยั ง ข อ แ ส ด ก ความ กั ง ว ล เ กี่ ย ว กั บ ผู้ ห ุ ญ ง ช น บ ท คั ง นี

- a) ยั ง ค ง ขา ด โ อ ก า ส เ ข้ า ถึง บ ริ ก า ร ทา ง สั ง ค ม ขั น พื น ฐา น เ ช่ น กา ร ศ ึ ก ซา กา ร ฎ แ ล ส ข ภ า พ ซึ่ง ร ว ม ท้ ง บ ริ ก า ร สุ ข ภ า พ ทา ง เ พ ศ แ ล ะ อ น า ม ย์ เ จ ร ิ ญ พั น ธุ์ ร ว ม ถึง การ เ ข้ า ถึง ค ว า ม ยุ ตี ช ร ร ม
- b) ไม่ มี ผู้ แ ท น ใน ก ล ไ ก แ ล ะ โ ค ร ง ส ร ำ ง ที่ มี อ ำ น า จ ตั ด ส ิ น จ ใจ ท้ ง ใน รั ช ด้ บ ซา ดิ แ ล ะ ท้ อ ง ถื น แ ล ะ ฎ ก ก ิ ด กั น จา ก ก ระ บ ว น ก า ร ใน รั ช ด้ บ น โ ย บ า ย ใน ป ระ เ ต้ น ที่ อ ำ จ ส ่ง ผล ก ระ ท บ ต่ อ เ ต น เ อ ง
- c) เ พ ช ิ ญ กั บ ก า ร ฎ ก จ ำ กั ด ส ิ ท ธิ ใน ที่ ด ิ น แ ล ะ ท รั พ ย า ก ร ช ร ร ม ซา ดิ เ นี อ ง จา ก กา ร ยี ด ที่ ด ิ น ใ ป ใ ช้ ใน โ ค ร ง ก า ร พ ั ฒ น า ต่ า ง ๆ กา ร ท ำ เ ห มี อ ง แ ร้ แ ล ะ อู ต ส า ท ก ร ร ม ส กั ด ท รั พ ย า ก ร ช ร ร ม ซา ดิ ร ว ม ท้ ง การ ป ระ กา ส ใ ให้ เ ป น เ ช ต อู ท ย า น แ ห่ ง ซา ดิ

43. อ ำ ง ถึง ข ้อ เ ส น อ แ น ะ ท ำ ใ ป รั บ บั ท ที่ 34 (พ.ศ. 2559) เ รื่ อ ง ส ิ ท ธิ ของ ผู้ ห ุ ญ ง ช น บ ท ค ณ ะ ก ร ร ม ก า ร ฯ มี ข ้อ เ ส น อ แ น ะ ต่ อ รั ฐ ภ า คี คั ง นี

- a) ข ย า ย โ ค ร ง ก า ร ที่ มี มุ่ ง ส นั บ ส นุ น ให้ ผู้ ห ุ ญ ง ซา ม า ร ด เ ข้ า ถึง กา ร ศ ึ ก ซา กา ร จ ำ ง ง า น แ ล ะ กา ร ฎ แ ล ส ข ภ า พ ซึ่ง ร ว ม ถึง โดย กา ร ใ ช้ มาตรการ พิ เศ ช ข ำ ว ค ร า ว

- b) จัดอุปสรรคต่างๆในการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการกำหนดนโยบายและสร้างหลักประกันให้มีการบูรณาการและการพิจารณาถึงมิติเพศภาวะในนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนงาน และโครงการด้านเกษตรกรรม และการพัฒนาชนบท เพื่อให้ผู้หญิงชนบทสามารถเป็นผู้ดำเนินการและมีตัวตนในฐานะผู้มีส่วนได้เสีย ผู้ตัดสินใจ และผู้ได้รับประโยชน์
- c) สร้างหลักประกันให้มีการปรึกษาหารืออย่างมีประสิทธิภาพกับผู้หญิงจากชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากการประกาศเขตอุทยานแห่งชาติและการใช้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากที่ดินและพื้นที่ที่ตนครอบครองหรือใช้ประโยชน์อยู่แต่ดั้งเดิม และประกันว่าจะต้องได้รับความยินยอมจากผู้หญิงที่ได้รับผลกระทบอย่างมีอิสระและมีการแจ้งล่วงหน้า และจัดให้มีการชดเชยเยียวยาที่เหมาะสมตามความจำเป็น
- d) สร้างหลักประกันว่าหญิงชนบทจะต้องมีส่วนร่วมในแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ 5 ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ (SDGs)
- e) ให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยชนเผ่าพื้นเมืองและกลุ่มชนเผ่า พ.ศ.2532 (ฉบับที่ 169) ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO)

หญิงในที่คุมขัง

44. คณะกรรมการฯ แสดงความกังวลว่าประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่มีอัตราผู้ต้องขังหญิงสูงที่สุดในโลก ทั้งมีความกังวลต่อการที่เรือนจำหญิงมีจำนวนจำกัด ทำให้ผู้หญิงต้องถูกคุมขังในเรือนจำที่ห่างไกลจากครอบครัวและเรือนจำมีสภาพนักโทษล้นคุกไม่สามารถไปไปตามมาตรฐานสากลได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงมีครรภ์และหญิงที่ต้องถูกคุมขังพร้อมกับบุตร

คณะกรรมาธิการฯ ยังมีความกังวลต่อมาตรการตรวจค้นร่างกายผู้หญิงในเรือนจำที่เป็นการล่วงล้ำทางกายอีกด้วย

45. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคีดังนี้

- a) ดำเนินมาตรการเร่งด่วนนี้เพื่อลดจำนวนผู้ต้องขังหญิง ซึ่งรวมถึงโดยการใช้มาตรการที่ไม่ใช่การคุมขังและจัดการกับสาเหตุรากเหง้าของการกระทำผิดกฎหมายโดยผู้หญิง ซึ่งรวมถึงความยากจน
- b) ปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของสถานที่คุมขังผู้หญิงให้เป็นไปตามข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและมาตรการที่ไม่ใช่การคุมขังสำหรับผู้กระทำความผิดหญิง (ข้อเสนอแนะที่ 17 แห่งทศวรรษที่ 20) และข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง (ข้อกำหนดคนแมนเดลา) เพื่อแก้ไขปัญหานักโทษสั้นคุก และประกันว่าจะมีสถานที่และบริการต่างๆ อย่างเพียงพอ โดยเฉพาะสำหรับผู้หญิงมีครรภ์และหญิงที่ถูกคุมขังพร้อมบุตร
- c) ห้ามและดำเนินการอย่างทันทีเพื่อยุติวิธีการตรวจค้นตัวที่เป็นการล่วงล้ำร่างกายของผู้หญิงโดยเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ และให้มีการนำเทคโนโลยี เช่น เครื่องสแกนร่างกายระบบสามมิติ มาใช้ในทุกรือนจำ

มิติพิเศษภาวะเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศและการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

46. คณะกรรมการฯ แสดงความกังวลว่าผู้หญิง โดยเฉพาะหญิงชนบท ถูกกีดกันไม่ให้มีส่วนร่วมในการกระบวนการพิจารณาและการปฏิบัติตามนโยบายและแผนปฏิบัติงานเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศและการลดความเสี่ยงภัยพิบัติ ทั้งๆที่ในความเป็นจริงพวกเธอเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศและภัยพิบัติมากกว่า

47. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

- a) สร้างหลักประกันการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพของผู้หญิง ซึ่งไม่ใช่เพียงในฐานะผู้ได้รับผลกระทบเท่านั้น แต่ในฐานะผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ในการออกแบบและปฏิบัติตามนโยบายและแผนปฏิบัติงานเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ การตอบสนองและลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

b)

สร้างหลักประกันว่านโยบายและแผนงานดังกล่าวกำหนดมุมมองด้านเพศภาวะไว้อย่างชัดเจนและคำนึงถึงความต้องการเฉพาะของผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงในชนบท

การแต่งงานและความสัมพันธ์ในครอบครัว

48.

คณะกรรมการฯยินดีที่มีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการหมั้นตามข้อเสนอแนะในครั้งก่อนของคณะกรรมการฯ (CEDAW/C/THA/CO/5, ย่อหน้าที่ 20) และคณะกรรมการฯยังได้รับทราบด้วยว่าประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 ได้ถูกแก้ไขเพื่อประกันว่าจะไม่มีการขกเว้นโทษให้แก่ผู้กระทำความผิดข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ยังคงกังวลว่า มาตรา 277 (5) ของประมวลกฎหมายอาญายังคงอนุญาตให้ศาลใช้ดุลพินิจในการลดโทษให้แก่ผู้กระทำความผิดและให้เด็กผู้หญิงที่มีอายุน้อยถึง 13 ปีที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศยังคงสามารถสมรสกับผู้กระทำความผิดได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย คณะกรรมการฯ ยังได้แสดงความกังวลต่อการปฏิบัติที่เป็นอันตราย เช่น การแต่งงานในวัยเด็ก และ/หรือการบังคับแต่งงาน การมีภรรยาหลายคนที่ยังคงเกิดขึ้นโดยเฉพาะในพื้นที่ชนบทและพื้นที่ห่างไกล

49. คณะกรรมการฯขอเสนอแนะต่อรัฐภาคี ดังนี้

a) แก้ไข มาตรา 277 (5)

ของประมวลกฎหมายอาญาเพื่อประกันว่าอายุต่ำสุดของการแต่งงานถูกกำหนดไว้ที่ 18 ปีสำหรับทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายทั้งประเทศ และจะต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อจัดการแต่งงานในวัยเด็กและ/หรือการบังคับแต่งงาน

b) สร้างหลักประกันว่าการมีภรรยาหลายคนเป็นสิ่งต้องห้ามทั่วประเทศ ซึ่งรวมถึงในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้

และดำเนินมาตรการที่เป็นรูปธรรมเพื่อต่อต้านแนวทางปฏิบัติดังกล่าวโดยผ่านการปรึกษาหารือกับชุมชนที่เกี่ยวข้องและองค์กรผู้หญิงในท้องถิ่น

การจัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล

50. คณะกรรมการฯ ยังกังวลต่อการไม่มีระบบการจัดเก็บข้อมูลแบบรวมศูนย์ และการขาดการรวบรวม วิเคราะห์ และจัดการกับข้อมูลทางสถิติที่น่าเชื่อถือเกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้หญิงในทุกประเด็นที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญาฉบับนี้

51. คณะกรรมการฯ เสนอแนะต่อประเทศไทยให้ปรับปรุงระบบการจัดเก็บข้อมูลอย่างเร่งด่วน ซึ่งรวมถึงการเสริมสร้างศักยภาพของสถาบันระดับชาติที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดเก็บ วิเคราะห์ และเผยแพร่ข้อมูลสถิติที่ครอบคลุมทุกประเด็นในอนุสัญญาฯ และมีการจำแนกข้อมูลโดยแบ่งตามอายุ เพศ ความบกพร่องทางร่างกาย ดินที่อยู่อาศัย ชนากำเนิดและภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคม เพื่อช่วยในการวิเคราะห์สถานการณ์ของผู้หญิงทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มที่อยู่ในสถานการณ์ที่มีความเปราะบาง และจะต้องใช้ในการจัดทำติดตามและประเมินผลกฎหมาย นโยบายและโครงการต่างๆ

การแก้ไขมาตรา 20 (1) ของอนุสัญญาฯ

52. คณะกรรมการฯ สนับสนุนให้ประเทศไทยขอรับการแก้ไขข้อบทที่ 20 (1) ของอนุสัญญาฯ ซึ่งเกี่ยวกับเวลาในการประชุมของคณะกรรมการฯ อย่างเร็วที่สุด

ปฏิญญาปักกิ่งและแผนปฏิบัติการ

53. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้รัฐภาคีนำปฏิญญาปักกิ่งและแผนปฏิบัติการมาปรับใช้ในความพยายามปฏิบัติตามข้อบทของอนุสัญญาฉบับนี้ด้วย

วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน 2030

54. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้มีการตระหนักถึงความเสมอภาคระหว่างเพศในเชิงเนื้อหาที่สอดคล้องกับข้อบทต่างๆ ของอนุสัญญาฉบับนี้ตลอดทุกขั้นตอนในการปฏิบัติตามวาระแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน 2030 (พ.ศ.2573)

การเผยแพร่

55.

คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้รัฐภาคีประกันว่าจะมีการเผยแพร่ข้อคิดเห็นโดยสรุปนี้ภายในเวลาที่เหมาะสม และจัดทำเป็นภาษาทางการของรัฐภาคีให้แก่สถาบันต่างๆของรัฐในทุกระดับ (ระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น) โดยเฉพาะแก่รัฐบาล รัฐมนตรี รัฐสภาและสถาบันตุลาการ เพื่อให้สามารถนำไปปฏิบัติอย่างเต็มที่

ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิค

56.

คณะกรรมการฯ แนะนำให้รัฐภาคีนำการปฏิบัติตามอนุสัญญาฉบับนี้ไปประสานกับความพยายามในงานด้านการพัฒนา และให้ใช้ประโยชน์จากความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคด้านต่างๆ ทั้งในระดับภูมิภาคและระดับสากลในการนี้

การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับอื่นๆ

57. คณะกรรมการฯ ชี้แจงว่าการเข้าร่วมเป็นภาคีในตราสารสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศหลักทั้ง 9 ฉบับจะช่วยเสริมสร้างให้ผู้หญิงสามารถใช้สิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของตนได้ในทุกๆ ด้านของชีวิต คณะกรรมการฯ จึงขอสนับสนุนให้ประเทศไทยให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานข้ามชาติและครอบครัวและอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการถูกบังคับสูญหาย ซึ่งยังไม่ได้เข้าเป็นภาคี

การติดตามผลข้อคิดเห็นโดยสรุป

58. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้รัฐภาคีจัดทำบันทึกข้อมูลความคืบหน้าในการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะในย่อหน้าที่ 23(b) และ 23(e), 43(c) และ 43(d) ข้างต้น ภายในกำหนดเวลาสองปี

การเตรียมการรายงานครั้งต่อไป

59. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้รัฐภาคีจัดส่งรายงานตามวาระฉบับที่ 8 ซึ่งจะถึงกำหนดในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2564 รายงานควรต้องจัดส่งให้ตรงเวลาและครอบคลุมช่วงเวลาทั้งหมดจนถึงวันส่งรายงาน

60. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้ประเทศไทยดำเนินตามแนวทางที่ใช้ร่วมกันในการทำรายงานภายใต้สนธิสัญญาระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งรวมทั้งแนวทางของเอกสารหลักร่วมกันและเอกสารเฉพาะตามสนธิสัญญา (see HRI/GEN/2/Rev.6, chap. I).